

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Hermogeni Episcopo. 21.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Ερμηνεία Ἐπιστολῶν κα.

Δεινὴν ἡμῶν ὡς ἐπιβόμην ἢ σὴ θεο-
σέβεια ἔπι φίλων ἐποίησατο πινῶν
τιῶν καταβολῆν, ὡς ἔδει Διὶ γραμμα-
των παρρησιαστικώτερον ἔλθειν. αἱ γὰρ
ρησεις παραμύσεις, ἰχθυσαν οὐδὲν δυ-
ναμῶν διορθώσασθαι Εὐσέβιον τὸν
Ἐπίσκοπον, καὶ μὴ βελόιδρον. ἴδι-
τοίνω, ὡς ἔρεθ κεφαλῆ. ρηὶ γὰρ Σπο-
λογήσασθαι, ὅτι πᾶσαν κεινίηκα, ὡς
ἴος τε ἦν, ἰατρείας ὀδὸν, καὶ παρρησι-
ατικῶν καὶ τετραχύτων. καὶ οὐδὲν ὡς
λέλοιπα τῆς ὀφειλόντων ἀναμοχλεύ-
σαι τῶν νόσον, καὶ οὐ δειδιώμεν, τοῦ
πάθος κρείττονος τῆς βοήθειάτων εὐ-
ρεθέντος, καὶ εἰς ἀναληθίαν ἐκπε-
πιωκότος. δημοσιεύσαι μὲν οὐδὲν ρηὶ
τὰ λήθης ἄξια καὶ βαθείας σιγῆς. ὁ-
μῶς δὲ ὀλίγα τῆς ἰδικῶς αὐτῶ μετὰ
παρρησίας ἐπεταλμῶν, δηλώ, ἵν' εἰ-
δέναι ὅτι καὶ τῆς τῶ μέρους χεπεφρό-
νησε, καὶ παύσατο ἡμᾶς ἀπώμῶν.
γέγραφα μὲν γὰρ αὐτῶ πολλὰ μὲν ἂ
εἰρην, ὀλίγα δὲ δακρύων γράφω. ἔπι-
πεύμαι γὰρ τὰ πλείστα μακροχρόνῃ
δύσῃ φυλαττόμῶν. ἢ πόλις πᾶσα
τὰ ἑξοφάνῃ σου τραγωδοῦσα δρά-
ματα, φησὶ, δι' ἣν αἰτίαν πωράσκεῖς
τὰς χειροτονίας; τίος ἐνεκεν παρρη-
σεις τῶ ἱερωσύων; τὸ χρεὶν χεπη-
λεύεις τὸ θεῖον; δι' ἣν αἰτίαν μαινεις
τὰ ἀνάκτορα; τίος χρεὶν τὰ τῆς
πεινήτων σφετερίζομῶν ρηματούχῃ;
Διὶ τί ἔπι γήρας οὐδὲν νεωτερίζεις
τοῖς ἀδικήμασι, τίος ἐνεκεν ὅδε ἐμει-
νας ἄρχων, ἀλλ' ἀρχομῶν ὑπὸ τῆς
κακίας ἐφωραθῆς; ἴδι τοίνω ὅτι μεί-
ζονα δίκην δόξῃς αἰ, ὅτι δέδραχας αὐ-
τὸς ἀκωλύειν ἑτέρους ἐτάχθῃς.

Μάρωνι. κβ.

Δι' ἣν αἰτίαν ἀπονοδὸς σοι καὶ ἀκί-
ρικτος ὁ παρὸς τῶ ἀρετικῶ τυγχά-
νει πόλεμος, ἡδέως αἰ σου πυδοίμην

Hermogeni Episcopo. 21.

Grauibus verbis, ut ad me perlatum est,
pietas tua presentibus quibusdam amicis
me accusavit, quod liberioribus acio-
rioribusque literis minimè usus sim: quan-
doquidem blandæ ac suaves admonitio-
nes Episcopum Eusebium corrigere mini-
mè potuerint. Hoc igitur scias velim, ò
mihī sacrosanctum caput, (me enim pur-
gem oportet) me nullum non medicinæ
genus tam blandius, quàm asperius ten-
tasse, nec eorum, quæ morbum reuellers
debeant, quicquam omnino prætermis-
sisse: nec tamen id potuisse: quòd videlicet
morbus omnibus remediis superior ac va-
lentior inuentus sit, atque in stuporem ex-
ciderit. Quanquam autem ea minimè di-
uulgare attinet, quæ obliuione atque alto
silentio conterenda sunt, pauca tamen ex
iis quæ priuatim ad eum adhibita verborū
libertate scripsi, tibi patefaciam, ut eum
hanc quoque partem contempsisse intelli-
gas, meque criminari desinas. Etenim mul-
ta quidem ad eum, quæ oportebat, scripsi:
pauca autem lachrymas fundens scribo,
pleraque enim refecabo, ne prolixitatis
opinionem subeam. Vrbs vniuersa, perspi-
cua tua flagitia tragicis verbis prosequens,
ad hunc modum loquitur: Quam ob cau-
sam sacras initiationes vendis? Ecquid sa-
cerdotium prodis? Quid affers, quod diuī-
no numine ad cauponarium quæstū abu-
teris? Quid causæ est, quamobrem templa
contaminas? Ecce auerfis pauperum bo-
nis opes colligis? Quid est, cur in senectū-
tis limine flagitiis & sceleribus iuuenef-
cis? Cur nō in imperio permansisti, verūm
vitio parere deprehensus es? Hoc igitur
scito, te grauiores hoc nomine pœnas da-
turum esse, quòd ea ipse perpetrasti, quæ
ne alij committerent, pro tuo munere at-
que officio prohibere debuisti.

Maroni. 22.

Lubenter ex te audirem, quidnā causæ
sit, quamobrem tam atrox atque inexpia-
bile virtuti bellum indixeris. Si enim Epi-